

Nu er jeg klogere. Det har også taget sin tid. Og endelig kom der en hjemmeside, der taler min sag, fortæller min historie. Flaskebarn.dk er det jeg mangler i en meget ensidig debat omkring amning. Min historie er nok ikke så anderledes end så mange andres. Men det gør den ikke speciel, måske bare værd at fortælle.

Min kamp om "den gode mor" startede efter en 4 dage lang fødsel. Jeg var udmattet og fyldt op af alle de oplevelser som vejen havde bragt. Jeg lagde min lille dreng til brystet, men han ville ikke rigtig sutte. Han slap ofte, og suttede kun rigtigt i korte perioder. Sygeplejerskerne kom ind på skift og rettede bryster og baby, men ingenting skete. Min lille nye baby skreg og skreg. Til nød fik vi lidt erstatning i en engangssprøjt til ham, og så sov han. Endelig. Nogen gange gav de os kun vand til ham. Han skulle bare sutte så kom mælken. På 3. dagen kom der stadig ingen mælk. Det var ellers det der var "lovet". Nu gik vi tigger gang hos de forskellige sygeplejersker for at få mad nok til ham, så vi også kunne sove lidt engang i mellem. På 6. dagen var der stadig ingen mælk, men nu ville jeg hjem. Jeg ville selv styre hvornår og hvor meget mad min lille dreng skulle have. De udskrev os, men sikrede sig at sundhedsplejersken kom allerede mandag morgen, for at hjælpe med amningen. Mine bryster var på dette tidspunkt store røde sår. Der var op til 4 blodvabler på hver brystvorte, og det var mere blod end mælk jeg lækkede. Hvis ikke lille T græd af sult, så græd jeg af smerte.

Mandag kom og sundhedsplejersken som viste sig at være pro amning. Og der sad jeg og havde desperat brug for en der var pro mig. Han skulle bare sutte nok så ville det gå. Så der sad jeg med ham. Op til 1½ time ad gangen og min, hver 3 time. Hele døgnet. En uge og stadig ingen mælk, så kom han på supplerende flaske. ½ times amning og 60 ml erstatning. Og så faldt der ro på lille manden. Jeg løj for min sundhedsplejersken for ikke at få flere formaninger ned over hovedet. Hun mente at mindre flaske ville sætte hans appetit op og vi derved kunne nedsætte mængden af erstatning eller helst fjerne den helt.

Efter 3 måneder stoppede jeg helt. Jeg har aldrig i mit liv været så lettet. Den byrde der blev fjernet gjorde at jeg først rigtig nød min dejlig søn der. En mor sidder jo ikke i brysterne men i lige så høj grad i nærhed og omsorg. Noget jeg ikke havde haft rigtig tid til. Det var hele tiden rædsler om syge børn og børn med allergi, noget jeg ville give min lille guldklump fordi jeg ikke ammede. Jeg så flere hospitalsophold og aflivning af husdyr i vores fremtid. Alle de steder jeg læste var der ingen positive ting om flaske, som gjorde at man følte man havde et valg. Bøger eller nettet alle havde den samme "sundhedsstyrelse" holdning. Og hvordan kunne jeg som mor forsvare deres mange undersøgelser og anbefalinger. Det er jo det man for at vide at man skal. En helt ensidig debat for "En rigtig mor ammer fuldt i 6 måneder".

Jeg sultede mit barn den første måned fordi jeg ikke ville høre den stemme som skreg stop inden i mig, eller fordi alle andre råbte kæmp hvis du er en rigtig mor. Det personel som jeg stødte ind i var på ingen måde på min side, men på amningens. Og dog, der var en sygeplejerske som passede ham til udskrivelses samtalen på hospitalet. Da vi kom og hentede ham sov han. Vi spurgte hvordan, og hun svarede: "Jeg gav ham mad, han var jo sulten".

Tillykke og godt gået for alle jer som ammer og trives ved det. Jeg misunder jer på så mange punkter. Men en debat om hvad vi andre gør og hvordan vi i alles opmærksomhed bliver lige så gode og rigtige mødre mangler. Den tror jeg på vi har fået nu. Et sted hvor vore frustrationer og håb kan komme til udtryk.

Og nu hvor jeg venter mit næste barn, er det ikke den lille aldersforskel og det hårde arbejde der bekymre mig. Det er valget mellem amning og flaske. God eller dårlig mor. Held og lykke til flaskebarn.dk her ved jeg at jeg nu kan finde den støtte, jeg så desperat manglede. Og gud hvor er min lille flaske dreng dog sund, mæt og glad i dag.